

meentlig ikke var noget Statsanliggende, men et Familieanliggende; han tilspøiede endog, at Staten hverken havde Ret eller Forpligtelse til at befatte sig med Bestyrelsen af Umhndiges Midler. Seg skal nu for det Første bemærke, at selv om det nu ogsaa var saa, at man ved en abstrakt retsfilosofisk Betragtning kom til det Resultat, at Børgemaalet var et Familieanliggende, saa troer jeg dog, at dette ikke i mindste Maade burde forandre Ens Anskuelse om, at den Ordning, som bedst betrygger de Umhndiges Midler, er den bedste. Man kan have al mulig Respekt for Retsfilosofien, og det har jeg for mit Vedkommende, men jeg vilde dog ikke af Hensyn til den gaae ind paa at offre de smaa Børn til Moloch i pekuniær Henseende. Men iøvrigt kan jeg ikke erkjende Rigtigheden af den retsfilosofiske Sætning, som det ærede Medlem opstillede; jeg troer, at det tværtimod altid er anerkjendt i al Filosofi og al Lovgivning, at det er en af Statens Opgaver at sørge for dem, der ikke selv kunne varetage deres Liv, og jeg seer virkelig heller ikke, hvorledes man, navnlig efter den nuværende Opfattelse af Familien, kan sige, at der er nogen naturlig Ret for Børgerne til at sidde inde med de Umhndiges Midler og bestyre dem. Seg kan ikke indsee, naar man tager saadanne Familieforbindelser som Døtler og Fættene, hvorledes der i dette Forhold kan ligge nogen naturlig Ret for dem — jeg taler ikke om, hvorledes Lovgivningen er — til at sidde inde med de Umhndiges Midler. Den eneste Familieforbindelse, som der i saa Henseende kan være Tale om, er, som det ærede Medlem ogsaa afcentrerede, Forholdet mellem Forældre og Børn. Det er ganske vist, at Lovgivningen har imødekommet denne Familieforbindelse meget stærkt derved, at den har tilladt Forældrene at stifte med Børnene paa en saadan Maade, at de, forsaavidt de ikke kunne give anden Sikkerhed, beholde de Umhndiges Midler i deres Eiendom, hvilket stæer ved de saakaldte thinglæste Skifteextrakter; men forsaavidt de Umhndige virkelig have Kapitaler, der ikke indstaae i Forældrenes Eiendom, saa kan jeg ikke indsee, hvad disse kunne have imod, at saadanne Midler bleve udsatte paa den Maade, som er

meest betryggende for Børnene. Det ærede Medlem sagde, at han havde hørt mange Folk høre deres Misfornøielse med, at de skulde indsætte deres Børns Midler i Overformynderiet og derved bleve hindrede i at udsætte dem paa en saadan Maade, at de kunde faae flere Procenter. Ja, dette er maasskee netop Sagen, og det er dette Døst, som den ærede Rigsdagsmand vil imødefomme; der er en Høst, om jeg saa maa sige, til at spille med Børns Midler og anbringe dem i en eller anden Forretning, som muligviis kan give et større Udbytte, men som hder en mindre Sikkerhed. Det ærede Medlem maa imidlertid ingenlunde troe, at han ved at fjerne Overformynderierne vil kunne opnaae dette Resultat; dertil behøves een Ting endnu, nemlig at forandre den bestaaende Lovgivning om Umhndiges Midlers Anbringelse, thi hvad enten det er Børgere eller Overformyndere, eller hvem det er, der skulle udsætte de Umhndiges Midler, saa skulle de gjøre det i Overensstemmelse med Lovgivningens Forskrifter. Hvis man altsaa ikke vil gaae selve Loven om Umhndiges Midlers Anbringelse tillids og bortrydde de Garantier og Kauteler, som Lovgivningen har foreskrevet for deres Anbringelse, seer jeg ikke, at han kan vinde Noget derved. Seg kan, som sagt, altsaa ikke tænke mig, at der, selv om man vil hævde Forældrenes Ret, fra deres Side kan ansøres nogen Indvending imod, at de Umhndiges Midler bestyres paa den Maade, der er meest betryggende. At nu en Ordning, hvorefter Massebestyrelse finder Sted, altsaa samtlige Midler bestyres under Eet, og Tabet fordeles paa Alle, er mere betryggende for de Umhndige — og det er dog Hovedsagen ved al Organisation af denne Art — kan efter min Mening ikke paa nogen Maade benægtes. At denne Ordning i en ganske eminent Grad er mere betryggende end den, hvorved Børgerne komme til at sidde inde med Umhndiges Midler under en Kontrol, som ikke er fast bestemt for Dieblisset, — og det ærede Medlem gav heller ikke nogen særdeles Anthyndning dertil, — er vistnok hævet over al Tvivl. Det ærede Medlem meente rigtignok, at Betænknelighederne i saa Henseende maatte falde bort derved, at der var en meget udbredt Respekt for Loven og offens-